

Arrest

nr. 308 529 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. RAJA
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RAJA, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 5 april 2020 en verzoekt op 5 mei 2024, als niet-begeleide minderjarig vreemdeling, om internationale bescherming. Op 28 juli 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoun te zijn, en op 5 november 2003 geboren te zijn in het dorp Dargalay in het district Kama in de provincie Nangarhar. In uw dorp woonde u samen met uw moeder, uw twee broers, uw zus en uw maternale oom en zijn vrouw en vier dochters. Uw oudste broer, S.,

heeft een handicap, hij zit in een rolstoel en is hulpbehoevend. Uw broer A. zou ongeveer één jaar voor uw vertrek uit het land verdronken zijn in de Kunar rivier. U hebt nog een broer, N. A. (DVZ x.xxx.xxx, CGVS xx/xxxxx), hij moest Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban en heeft sinds april 2013 de subsidiaire beschermingsstatus in België omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in uw regio. Toen u kind was werd uw vader ook ontvoerd door de taliban. Na zijn verdwijning werd uw maternale oom T. verantwoordelijk voor uw gezin. Uw moeder heeft nog een andere broer, genaamd G. A. Beide broers zijn riksjachauffeur in Jalalabad.

In Afghanistan ging u dagelijks naar de moskee. In de ochtend kreeg u daar reguliere lessen, in de namiddag kreeg u er koranlessen. De mullah van de moskee was aanhanger van de taliban en stuurde regelmatig jongeren naar de jihad om zelfmoordaanslagen te plegen of tegen de buitenlandse troepen te vechten. Hij kondigde dat openlijk aan in de madrassa en stelde een lijst op met namen die hij dan doorgaf aan de taliban. De taliban kwam dan langs om die jongeren op te halen. Op een bepaald moment liet de mullah u weten dat u zich ook ging moeten vervoegen. U vertelde aan uw moeder en maternale oom dat de mullah jongeren rekruteerde en ook u wilde rekruteren. Daarop besloten zij uw reis uit het land te regelen.

U verliet Afghanistan en reisde via Iran naar Turkije en van Turkije naar Griekenland. In Griekenland werd een procedure opgestart waardoor u voor de behandeling van uw dossier naar België kon gaan en bij uw broer kon verblijven. Op 5 mei 2020 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Als u zou moeten terugkeren naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zal doden of zal gebruiken om zelfmoordaanslagen te plegen.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskera voor.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus u niet kan worden toegekend. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die u zou ervaren hebben met de taliban en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vertrek uit Afghanistan.

Voorafgaandelijk wordt vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw familiaal netwerk in Afghanistan. Zo verklaarde u in het kader van uw gezinsherenigingsprocedure in Griekenland dat uw broer S. (of S.t) op dat moment vierentwintig jaar oud zou zijn geweest en uw broer A. op dat moment zeventien jaar oud zou zijn geweest en dat ze beide in Afghanistan wonen. U zou hen het laatst gezien hebben een jaar eerder toen u op het punt stond Afghanistan te verlaten. U zou op het moment van uw gesprek bij de Griekse autoriteiten ook nog in contact hebben gestaan met A. door hem berichten te sturen met de gsm van iemand die u kende, uw eigen gsm werkte niet goed (Hellenic Republic, Asylum Service 3.12.2019, Basic Personal Data and Case Information, Siblings). Bij uw aankomst in België verklaarde u dan weer dat uw broer S. verdwenen zou zijn. Daarnaast zou uw broer A. sinds lange tijd overleden zijn. Bovendien verklaarde u op dat moment ook dat A. twee jaar jonger zijn geweest dan uw oudste broer, wat zou willen zeggen dat hij in 1998 geboren werd en op het moment van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS vierentwintig jaar oud zou zijn geweest (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV), 05.05.2020, p. 3). Bij uw interview op de DVZ zei u dan weer dat uw broer S. in Afghanistan woont bij uw moeder. Uw broer A. zou vermist zijn sinds ongeveer één maand voor uw vertrek uit Afghanistan (Verklaring DVZ, 15.01.2021, vraag 17). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat uw broer S. bij uw moeder in uw dorp woont (CGVS, p. 7). Over uw broer A. zegt u initieel tijdens uw persoonlijk onderhoud dat hij ongeveer eenentwintig was en op dat moment verdronk in de Kunar rivier (CGVS, p. 8-9). Later in uw persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat uw broer A. twee jaar ouder zou zijn geweest dan u, wat zou willen zeggen dat hij op het moment van zijn dood ongeveer zestien jaar oud zou zijn geweest (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met enkele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij het CGVS en uw eerdere verklaringen bij de DVZ zegt u dat u steeds hetzelfde verklaard heeft (CGVS, p. 9). Uit de verschillende documenten blijkt echter dat u geen consistente verklaringen aflegde over uw netwerk in Afghanistan. Deze tegenstrijdigheden tasten dan ook in

ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aan. Bovendien doen ze twijfels rijzen bij uw beweerde identiteit.

Wat betreft de taskara die u voorlegt wordt opgemerkt dat deze geen enkele bewijswaarde heeft aangaande uw identiteit. Om te beginnen blijkt duidelijk dat de foto er werd afgetrokken. U zegt dat u de taskara zo kreeg toen u vijf of zes jaar oud was en dat ze er nooit een foto opzetten als je zo jong bent (CGVS, p. 7). Op de plek waar de foto normaal gezien bevestigd zou moeten zijn is echter te zien dat er stukken papier zijn losgekomen wat consistent is met het verwijderen van de foto. Daarnaast ontbreekt uit de stempel, die normaal gezien over het document en de foto staat, een gedeelte dat overeenkomt met de plaats waar normaal gezien de foto zat, wat eens te meer bevestigt dat er wel degelijk een foto op het document hing en dat die er werd afgetrokken. Dit is een ernstige indicatie van een poging tot identiteitsfraude. Bovenstaande vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen aangaande uw beweerde identiteit. Uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven kunnen bijgevolg dus ook niet zomaar voor waar worden aangenomen.

Daarnaast blijkt dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven op zich evenmin geloofwaardig overkomen. Als motief voor uw aanvraag om internationale bescherming haalt u aan dat u door de taliban gerekruteerd ging worden.

Om te beginnen zijn uw verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in uw regio en de daarmee verbonden problemen weinig concreet. Zo zegt u dat de taliban jongens dwong om te gaan vechten voor de jihad en tegen de buitenlandse troepen. Gevraagd naar andere dingen die u zich herinnert over de aanwezigheid van de taliban zegt u dat er geen veranderingen waren buiten dat ze mensen wegstuurden om hen te vervoegen. U wordt nogmaals gevraagd of mensen in het dorp nog andere problemen hadden los van de rekrutering van jongeren en komt niet verder dan te zeggen dat ze raids deden bij mensen thuis en "veel slechte activiteiten" deden. Gevraagd of u nog iets kan vertellen zegt u dat u niets anders kan zeggen en dat bijna iedereen weet hoe de taliban is (CGVS, p. 13). Gevraagd naar de mening van uw oom en moeder over de aanwezigheid van de taliban zegt u dat u het niet weet. Ze zouden ook nooit iets over de taliban tegen u gezegd hebben (CGVS, p. 13). Met deze vage en beperkte verklaringen weet u dan ook niet te overtuigen.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U stelt immers dat, in tegenstelling tot een beleid dat werd gesteund door de lokale clans en hun ouderen, de Mullah in uw dorp simpelweg zelfstandig jongens uitpikte om als rekruten aan de taliban te leveren. Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoont waarom de werkwijze in uw dorp zou afwijken van de gewoonlijke werkwijze van rekrutering én waarom de taliban of de mullah specifiek u uitkoos om rekruteren, doch blijft u hier in gebreke. Uw verklaringen over de pogingen tot rekrutering zijn immers onlogisch en vaag. Zo zegt u dat de taliban jarenlang naar de moskee kwam en elke twee tot drie weken jongeren meenam van een lijst die door de mullah werd opgesteld. Mensen die op de lijst stonden en niet wilden meegaan werden gedwongen meegenomen of gedood (CGVS, p. 13-14). Los van het feit dat deze manier van werken niet overeenkomt met de gebruikelijke manier van rekrutering en een enorme weerstand zou oproepen in de lokale gemeenschap van wiens steun de Taliban zich verzekerd moet weten, is het niet geloofwaardig dat u hier jarenlang niets vanaf zou hebben geweten en dat u het pas de laatste vier of vijf keer dat het gebeurde door had. Zeker aangezien jullie slechts met zo'n vijftig tot zestig leerlingen les kregen in de moskee (CGVS, p. 7). U zegt dat u niet slim genoeg was om het u te realiseren (CGVS, p. 14). U wordt erop gewezen dat u toch moet gezien hebben dat er twee- of driewekelijks jongeren verdwenen waarop u herhaalt dat u niet intelligent genoeg was om door te hebben wat er gebeurde (CGVS, p. 14). Met deze vage uitleg weet u dan ook niet te overtuigen.

Bovendien geeft u aan dat de dorpelingen op de hoogte waren, maar dat ze niets konden doen (CGVS, p. 14). Dat u, of uw eigen familie hier dan ook niets van zou afweten is niet geloofwaardig. U zegt dat sommige

mensen wel wisten dat de mullah de taliban steunde en anderen niet en herhaalt nogmaals dat u niet doorhad dat hij jarenlang de jihad onderwees omdat u zo jong was. U voegt nog toe dat u het pas doorhad toen de lichamen van enkele jongeren naar de moskee werden gebracht enkele dagen voordat u gerekruteerd zou worden (CGVS, p. 15-16). Het is echter niet geloofwaardig dat mochten er al die jaren al jongeren uit de madrassa gerekruteerd worden niemand van uw familie dit zou doorhebben. Gevraagd of de dorpelingen hun kinderen niet van de madrassa konden halen komt u niet verder dan te zeggen dat u daar niets over weet (CGVS, p. 14). Met deze beperkte verklaringen weet u dan ook opnieuw niet te overtuigen. Dat uw familie u jarenlang naar de moskee zou hebben laten gaan, wetende dat er twee- of driewekelijks jongeren werden meegenomen door de taliban en dat de jihad er onderwezen werd houdt dan ook geen steek. Gezien de dorpelingen op de hoogte, zijn uw verklaringen hieromtrent dan ook niet geloofwaardig.

Op een bepaald moment zegt u dat de mullah telkens een lijst maakte met de namen van jongens vanaf twaalf jaar (CGVS, p. 14). Het is dan ook niet logisch dat u nooit eerder op deze lijst terecht kwam, aangezien u al minstens veertien jaar oud was op het moment dat u het land verliet. Temeer daar de mullah u zelf zou gezegd hebben dat hij wist dat uw beweerde broer, N., in Europa was en dat u naar de jihad moest gaan ter compensatie van uw boer (CGVS, p. 10). Bovendien zou uw broer A. tot aan zijn dood steeds met u mee naar de madrassa gegaan zijn en was hij twee jaar ouder dan u (volgens uw eerdere verklaringen zelfs nog veel ouder). U verklaarde daarbij ook dat in de plek waar u woonde en van de madrassa waar u ging de taliban van iedere familie de jonge mannen ging rekruteren (CGVS, p. 15). Het is dan ook opmerkelijk dat uw broer A. zonder problemen tot aan zijn dood in uw dorp zou hebben kunnen wonen en dat u, als jongere zoon van de familie, wel gerekruteerd ging worden.

Daarnaast wordt nog opgemerkt dat ook de zonen van uw maternale ooms, die rond de veertien of vijftien jaar oud zijn en samen met u naar de madrassa gingen momenteel zonder problemen in uw dorp wonen (CGVS, p. 12, p. 17). U zegt dat ze misschien problemen hebben, maar dat ze dat voor u verbergen (CGVS, p. 17). Er wordt doorgevraagd naar de huidige situatie in uw dorp en u zegt dat u er niets over weet. Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid dat uw familie momenteel problemen zou hebben. Het is dan ook opmerkelijk dat u gerekruteerd ging worden, maar dat de rest van uw familie veilig zou zijn. Deze verklaringen doen dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder wordt nog opgemerkt dat u in Griekenland vermeld heeft dat de taliban dreigbrieven stuurde naar uw huis en naar uw school (Hellenic Republic, Asylum Service 3.12.2019, Section 2 – History of Separation, reasons that led you/made you separate from your family). U vermeldt hier niets over tijdens uw procedure in België. Er wordt u op een bepaald moment tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS letterlijk gevraagd of de taliban u ooit brieven stuurde waarop u 'nee' antwoordt (CGVS, p. 17). Uit deze tegenstrijdigheid blijkt wederom het ongeloofwaardige karakter van uw relaas.

In zoverre u als basis voor uw ingeroepen vervolgingsvrees of reden voor rekrutering verwijst naar de beweerde ontvoering van uw vader door de taliban toen u een jong kind was en stelt dat uw beweerde broer het land verliet omdat hij problemen had met de taliban, kan hier nogmaals worden gewezen op het feit dat aan uw beweerde broer, die inriep dat de taliban hem midden 2011 wilde rekruteren voor een zelfmoordaanslag en zijn vader ontvoerde na zijn vertrek, de vluchtelingenstatus geweigerd werd omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn verhaal. Zelf stelt u gevraagd naar de reden van het vertrek van uw beweerde broer, N., enkel dat u van uw moeder hoorde dat hij ook problemen had met de taliban (CGVS, p. 11). Gevraagd of hij naar dezelfde madrassa ging, stelt u dat u zich niets van hem herinnert omdat u een kind was (CGVS, p. 12). Ook van uw vader of diens verdwijning zou u geen enkele herinnering hebben (CGVS, p. 8). Sterker nog, dat uw vader zou ontvoerd zijn door de taliban zou u slechts in België vernomen hebben (CGVS, p. 16). Over wat er exact gebeurde weet u niets en gevraagd of u het niet aan uw moeder, broers of familieleden vroeg zegt u dat u het aan uw moeder maar dat ze er u niets bijkomends over vertelde (CGVS, p. 13). U kan dus geen enkel nieuw licht werpen op de geloofwaardigheid van deze door uw beweerde broer aangehaalde feiten. Integendeel, dat u zich niets zou herinneren van uw broer en van de gebeurtenissen die zich toen zouden hebben afgespeeld, en u zich daar in de daaropvolgende jaren in het geheel niet over informeerde, terwijl deze gebeurtenissen uw leven danig beïnvloed zouden hebben, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen. Ook de reeds hoger aangehaalde twijfels over uw identiteit worden hierdoor nog versterkt.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gehad. Deze door u ingeroepen feiten vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het

willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie

en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel van zijn lijvig verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 4 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de samenwerkingsplicht, van de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op het *"gebrek aan informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan"*. Hij hekelt dat de verwerende partij een weigeringsbeslissing heeft genomen, hoewel er een flagrant gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de evolutie ervan in de nabije toekomst. Hij stelt dat de onzekerheid en het gebrek aan afdoende en bevestigde informatie over de situatie in Afghanistan volgens het EASO COI-rapport van januari 2022 te wijten is aan het feit dat een groot aantal internationale en lokale journalisten sinds de machtsovername geëvacueerd of gevlucht is. Hetzelfde rapport benadrukt volgens hem dat de weinige informatie die er wel is voornamelijk van toepassing is op de hoofdstad Kabul en vaak uit dezelfde 'westerse' bronnen voortkomt, in plaats van uit objectieve lokale of meer diverse bronnen. Hij wijst er hierbij op dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar, wat maakt dat de mensenrechtensituatie in zijn regio van herkomst voor hem nog meer onduidelijk is. Ook in het EUAA COI-rapport van augustus 2022 worden de problemen inzake informatievergaring opnieuw aangehaald. Om voorgaande redenen heeft het UNHCR opgeroepen om het nemen van beslissingen inzake Afgaanse verzoeken om internationale bescherming op te schorten. Uit de *Guidance Note* van het UNCHR van februari 2022 zou bovendien blijken dat er een toename is van de nood aan internationale bescherming. Volgens verzoeker houdt de verwerende partij geen rekening met de richtlijnen van het UNHCR en lijkt zij zelf te erkennen dat er niet met zekerheid gesteld kan worden dat er geen beschermingsnood is voor Afghanen op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar moeilijkheden bij informatievergaring en onder-rapportering bij UNAMA en ACLED, verwijst verder naar arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), naar een rapport van Amnesty International van augustus 2022 dat herhaaldelijk spreekt van onder-rapportering en plaatst kanttekeningen bij de richtlijnen van EUAA en oppert, onder verwijzing naar een Nansen rapport, dat meer waarde gehecht dient te worden aan de richtlijnen van het UNHCR. Hij meent voorts dat de commissaris-generaal allesbehalve op individuele, objectieve en onpartijdige wijze een beslissing heeft genomen en dat er een flagrante miskenning van de onderzoeksplicht van de verwerende partij voorligt. Hij besluit dat de bestreden beslissing uiterst voorbarig is, gelet op het gebrek aan duidelijke en concrete informatie over zijn internationale beschermingsnood en dat hem, op basis van de wel beschikbare informatie, wel gelijk een internationaal beschermingsstatuut kon en moest worden toegekend.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op het *"risico omwille van (toegeschreven) verwestering"*. Verzoeker zet uiteen dat hij meer dan drie jaar geleden, op vijftienjarige leeftijd, Afghanistan verliet en dat zijn (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur het voor hem bijzonder moeilijk zal maken om opnieuw te aarden in Afghanistan. Bovendien zullen de Afgaanse gemeenschap en de taliban zich afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door zijn verblijf in het Westen, waarbij ook rekening moet worden gehouden met de tatoeage op zijn bovenarm. Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over het begrip 'verwestering' en 'gepercipeerde verwestering', waarna hij concludeert dat terugkeerders bijzonder

kwetsbaar zijn door hun associatie met het Westen, waardoor ze het risico lopen om als spionnen beschouwd te worden en ze vermoed worden om geen goede moslims meer te zijn. Daarnaast zijn ze bijzonder kwetsbaar wegens de cultuurshock en worden ze bij terugkeer onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit. Het risico op toegeschreven verwestering is volgens verzoeker ook sterk toegenomen onder het nieuwe talibanbewind. Verzoeker poogt, aan de hand van een uitgebreide theoretische toelichting, waarbij hij verwijst naar tal van bronnen en arresten van de Raad, aan te tonen dat hij enerzijds vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging of religie als omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep, als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van 'verwestering'. Anderzijds meent hij een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, als gevolg van complete sociale uitsluiting, stigma en discriminatie. Naast het feit dat 'verwesterde' terugkeerders binnen de gemeenschap worden gezien als 'besmet', bestaat er ook een 'stigma of failure'. Het stigma dat met een terugkeer gepaard gaat, lijkt, aldus verzoeker, in de huidige omstandigheden des te pertinent te zijn, nu ervan uitgegaan kan worden dat de door de taliban volledig gecontroleerde samenleving nog sterker teruggeplooid is op traditionele levens- en zienwijzen. Hij vervolgt dat het niet uitgesloten is dat met dit stigma sociaal maatschappelijke uitsluiting, verregaande discriminatie of zelfs onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing gepaard gaat. Minstens moet dit volgens hem in het licht van de veranderde omstandigheden grondiger en beter onderzocht worden, nu blijkt dat Afghaanse terugkeerders zelfs onder het vorige, democratisch verkozen bewind met stigma en discriminatie geconfronteerd werden. Vervolgens zijn er luidens het verzoekschrift ook voldoende aanwijzingen om te vermoeden dat de taliban er een zeer strikte naleving van de *sharia* op na zullen houden en wordt de bewegingsvrijheid in Afghanistan sterk aan banden gelegd. De taliban zullen, aldus verzoeker, onvermijdelijk te weten komen dat hij in het Westen heeft verbleven nu hij, die ook geen Afghaans paspoort heeft, sterk gecontroleerd zal worden bij de *checkpoints* bij een terugkeer naar Nangarhar, waardoor hij een verhoogd risico loopt om opgemerkt te worden door de taliban, en bijgevolg ook om als verwesterd gepercipieerd te worden, waarbij opnieuw wordt gewezen op zijn tatoeage op zijn bovenarm. Hierbij worden Afghanen verregaand gecontroleerd via hun *smartphone*, waarbij gekeken wordt naar foto's, video's, contacten en sociale media-accounts, waarvan hij er enkele heeft onder zijn eigen naam. Nog volgens verzoeker zal hij als mannelijk lid van zijn familie er ook moeten op toezien dat zijn moeder en jongere zus het huis niet verlaten en 'correct' bedekt zijn. Hij oppert verder onder meer dat er ook gekeken moet worden naar de lokale houding van de taliban in zijn regio van herkomst en wijst hierbij op de decentralisatie op meerdere punten in Afghanistan en op het Haqqani-netwerk. Verzoeker hekelt voorts het gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van toegeschreven verwestering en een terugkeer uit het Westen. Volgens hem heeft de verwerende partij hier op geen enkele wijze diepgaand en adequaat onderzoek naar gevoerd en is zij hiermee tekortgeschoten in haar onderzoeks- en samenwerkingsplicht. Hij verwijt de verwerende partij een selectieve lezing te maken van de EUAA "*Country Guidance*" van april 2022 en stelt dat men omwille van de onduidelijkheid en het risico van onder-rapportering onmogelijk uit het ontbreken van informatie over terugkeerders kan besluiten dat er geen problemen zijn. Er is volgens verzoeker geen individueel grondig en toekomstgericht onderzoek gevoerd. Nog volgens verzoeker houdt de vereiste, dat hij zijn vrees voor vervolging 'concreet' zou maken, geen rekening met zijn individuele situatie, de objectieve gegrondheid van zijn vrees, het noodgedwongen hypothetische element van zijn vrees, de nood aan een toekomstgericht onderzoek en met de algemene informatie die de gegrondheid van zijn vrees aantoonst. Waar door de verwerende partij gesteld wordt dat verzoeker zelf geen concrete elementen van verwestering aanhaalt, werpt verzoeker op dat er geen advocaat voor hem werd aangesteld door zijn voogd en dat hij hierdoor de nodige begeleiding miste. Verzoeker stelt niet in staat te zijn zich aan te passen aan de spelregels van de taliban, is op beïnvloedbare leeftijd in het Westen toegekomen, zijn culturele, religieuze en traditionele kompas is veranderd en hij weet niet wat er van hem verwacht wordt bij terugkeer terwijl de straffen op normafwijking bijzonder streng zijn.

In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op "*leven onder talibanbewind*". Hij wijst erop dat de taliban hun beloftes van vrede en stabiliteit niet nakomen, dat er geen enkele garantie is dat ze niet zullen terugkeren naar hun eerdere schrikbewind en dat ze zich schuldig maken aan grove mensenrechtenschendingen. De taliban nemen hun interpretatie van de *sharia* als uitgangspunt, hebben de vroegere religieuze politie terug ingevoerd en de straffen bij het overtreden van de normen van de taliban en hun *sharia*-regels zijn draconisch. Verzoeker acht het nuttig om te kijken naar het beleid van deze islamitische organisatie in het verleden, teneinde een betere inschatting te kunnen maken over het beleid dat te verwachten valt van de taliban nu ze de macht hebben overgenomen in heel Afghanistan. Daaruit blijkt dat de taliban de gehoorzaamheid aan de extreme interpretatie van haar *sharia*-wetgeving afdwongen met extreem geweld. Afghaanse onderdanen worden ook sterk beperkt in hun dagelijks leven. Verzoeker geeft vervolgens een beschrijving van enkele personen die momenteel de macht hebben in Afghanistan en stelt dat het gaat om diezelfde personen die eind jaren 1990 eveneens een leidende rol hadden binnen de taliban en van wie reeds werd vastgesteld dat hun beleid de mensenrechten niet respecteert. Hij voegt hierbij nog toe dat het verontrustend is dat er binnen de taliban ideologische verschillen bestaan, waarbij er een jongere generatie is, die er een nog meer 'hardline approach' op na zou houden. Verzoeker besluit dat er genoeg elementen voorhanden zijn om te concluderen dat leven onder het talibanbewind een reëel risico op ernstige

schade *cf.* artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt, naar analogie met het arrest “*Sufi en Elmi*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Vervolgens gaat verzoeker in een vierde middelonderdeel op de “*reisrestricties*”. Hij houdt in essentie voor dat het niet duidelijk is welke straffen de taliban voorzien voor het overtreden van het verbod om het land te verlaten, maar dat er toch sprake is van strenge straffen en dat zij hoogstwaarschijnlijk op de hoogte zijn van zijn verblijf in Europa. Hij meent dat een verder onderzoek dienaangaande zich opdringt.

Daarna gaat verzoeker in een vijfde middelonderdeel op “*NRF en ISKP*”. Hij geeft aan dat ISKP heropleeft en dat de taliban moeilijk weerwerk kunnen bieden aan de groepering op verschillende plaatsen. De situatie in Afghanistan en in verzoekers regio van herkomst, Nangarhar, is uiterst volatiel. Net omwille van het serieuze risico op onder-rapportering van de geweldsincidenten tussen ISKP en de taliban, en het feit dat zijn regio meer getroffen wordt dan andere regio's, is volgens verzoeker verder onderzoek ook op dit vlak aangewezen, hetgeen werd bevestigd in arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022.

In een zesde middelonderdeel gaat verzoeker in op de “*rekrutering door de taliban*”. Hij gaat hierbij meer bepaald in op het gebruik van de zogenaamde ‘night letters’ en niet-aflatende propaganda door de taliban, zoals blijkt uit het EASO rapport over rekrutering en een rapport van Human Rights Watch, en werpt op dat het in die context is dat benadering van personen door de taliban dient gezien te worden. Verder stelt hij dat de verwerende partij geheel nalaat te onderzoeken of er een risico is op gedwongen rekrutering bij terugkeer ten aanzien van verzoeker.

In een zevende en laatste middelonderdeel gaat verzoeker in op de “*socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan*”. Verzoeker verwijst opnieuw naar het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM, evenals naar het arrest “*S.H.H.*” en het arrest “*M'Bodj*”. Hij stelt dat de vraag die rest voor de beoordeling onder artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet (en bij uitbreiding artikel 3 van het EVRM) is of er thans sprake is van een preciaire socio-economische/humanitaire situatie in Afghanistan die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling en of er een impact is van de gedragingen van de taliban op deze situatie. Verzoeker benadrukt dat de commissaris-generaal niet betwist dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan thans erg precair is, waarbij hij tevens een uitgebreide uiteenzetting verstrekt van deze preciaire situatie, onder verwijzing naar diverse bronnen. Verder zet verzoeker uiteen waarom hij van oordeel is dat de gedragingen van de taliban, de *de-factore* regering die niet erkend wordt door de internationale gemeenschap, deze preciaire situatie veroorzaken. Hij geeft aan dat, hoewel het gebrekkige socio-economische beleid van de vorige Afghaanse regering, de COVID-19pandemie en natuurfenomenen zoals droogte eveneens een rol kunnen spelen in de huidige crisis in het land, het wel vaststaat dat de humanitaire situatie voor het overgrote deel in rechtstreeks verband staat met de acties van de taliban. Verzoeker gaat onder meer in op de impact van de internationale sancties en bevrozingen van tegoeden, op de stopzetting van financiële hulp en op de geweldsincidenten die worden gepleegd op de humanitaire hulpverleners. Verzoeker wijst tevens op de erg kwetsbare situatie waarin hij zich bevindt bij terugkeer, aangezien hij na zijn verblijf in België zal gezien worden als verwesterd en wijst er tevens op dat zijn broer gehandicapt is en meer nood heeft aan sociale, medische zorgen hetgeen hij momenteel niet kan verkrijgen en wat ertoe leidt dat het gezin kwetsbaarder is op socio-economisch vlak.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) gevoegd (stuk 3).

2.2.2. Op 6 mei 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, waarbij uitvoerig ingegaan wordt op volgende actuele landeninformatie, met vermelding van weblinks:

- UNHCR, “*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022, Intervisie Nansen*”, 17 november 2022, *powerpoint*;
- UNHCR, “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I)*”, februari 2023;
- DRC, “*Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*”, 30 december 2022;
- Freedom House, “*A Needs Assessment Of Afghan Human Rights Defenders*”, januari 2023;
- The Guardian, “*Afghan supreme leader orders full implementation of Sharia law*”, 14 november 2022;
- Brookings Institution, “*Afghanistan in 2023: Taliban internal power struggles and militancy*”, 3 februari 2023;
- NANSSEN Note 3-22, “*Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer*”, oktober 2022;

- EUAA, “Afghanistan – Security Situation. Country of Origin Information Report”, augustus 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- OHCHR, “Afghanistan: Taliban’s targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts”, 30 december 2022;
- EUAA, “Afghanistan. Targeting of individuals”, augustus 2022;
- United Nations Security General, “The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security”, 27 februari 2023;
- UNAMA, “Human Rights situation in Afghanistan February-April 2023”, 9 mei 2023;
- UNAMA, “Corporal Punishment and the Death Penalty in Afghanistan”, mei 2023;
- Afghan Analyst Network, “Lashing, Beating, Stoning: UNAMA tracks corporal punishment and the death penalty in Afghanistan”, 8 mei 2023;
- UNAMA, “Human rights situation in Afghanistan: JULY - SEPTEMBER 2023 UPDATE”, oktober 2023;
- UNAMA, “Treatment of detainees in Afghanistan”, september 2023;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- UN Algemene Vergadering, “Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, Richard Bennett”, 11 oktober 2023;
- HvJ 21 september 2023, C-151/22.
- Nansen Note 3-23, “Effective protection against refoulement for people fleeing Afghanistan”, november 2023;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- CEDOCA, “Afghanistan: migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023;
- UNAMA update 22 januari 2024;
- Asylos, “Afghanistan: Situation of Hazaras and Westernised Returnees with Social Media Activities Asylos”, november 2023;
- Human Rights Watch, “A Disaster for the Forseeable Future, Afghanistan’s Healthcare Crisis”, februari 2024;

Bij deze aanvullende nota zijn de volgende stukken gevoegd:

- een powerpoint van Nansen van november 2022 over het rapport “International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan” van het UNHCR (stuk 1);
- briefwisseling met Buitenlandse Zaken (stuk 2);
- standpunt Buitenlandse Zaken over hervatting afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade (stuk 3);
- attest Afghaanse ambassade (stuk 4);
- briefwisseling met de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 5);
- Asylos, “Afghanistan: Situation of Hazaras and Westernised Returnees with Social Media Activities”, november 2023 (stuk 6);
- foto tatoeage verzoeker (stuk 7);
- certificaten (stukken 8-9);
- diploma Mind-Spring@Work (stuk 10);
- rapport schooljaar 2020-2021 (stuk 11);
- inhoudstafel verzoekschrift en aanvullende nota (stuk 12).

2.2.3. Op 7 mei 2024 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een eerste aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023.
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023.

2.2.4. Op 8 mei 2024 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een tweede aanvullende nota over, met daarbij gevoegd een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 23 juni 2023.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die

geldt in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Wat betreft de aangevoerde schendingen van de artikelen 2, 4 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU, wijst de Raad erop dat deze bepalingen zijn omgezet in de Belgische rechtsorde, zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op de bepalingen van de richtlijnen kan beroepen.

2.3.6. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift en zijn op 6 mei 2024 neergelegde aanvullende nota een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van het UNHCR van februari 2022, waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen, en naar de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan - Update I”* van het UNHCR van februari 2023, waarin wordt opgeroepen om Afghaanse onderdanen voorlopig niet terug te sturen naar Afghanistan.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 7 mei 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is

gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

Dat het UNHCR in het kader van een interview van NANSSEN heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan en dat uit de NANSSEN-interview volgt dat meer gewicht moet worden toegekend aan de richtlijnen van het UNHCR dan aan deze van EUAA nu deze laatste op beperkte en inmiddels verouderde informatie gebaseerd zijn, zoals verzoeker aanvoert in voorliggend verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van het UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen, zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift en aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees door de taliban gedood te worden of door hen te worden gebruikt om zelfmoordaanslagen te plegen. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan de problemen die verzoeker zou ervaren hebben met de taliban en die de aanleiding zouden geweest zijn voor zijn vertrek uit Afghanistan. Voorafgaandelijk (i) wordt vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn familiaal netwerk in Afghanistan, meer bepaald over zijn broers, die niet alleen zijn algemene geloofwaardigheid aantasten maar bovendien ook twijfels doen rijzen bij zijn beweerde identiteit. Overigens zijn er meerdere vaststellingen die ertoe nopen dat verzoeker met de door hen voorgelegde taskara een poging tot identiteitsfraude heeft proberen doen. Daarnaast (ii) komen verzoekers verklaringen over zijn vluchtmotieven,

zijnde de beweerde poging tot rekrutering door de taliban, evenmin geloofwaardig over. Zo (a) zijn verzoekers verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in zijn regio en de daarmee verbonden problemen weinig concreet en eerder vaag en beperkt. Verder (b) wordt gesteld dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en verzoeker slaagt er niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban in de bestreden beslissing aangehaalde landeninformatie en waarom de taliban of de *mullah* net hem uitkozen om te rekruteren. Verzoekers verklaringen over de poging tot rekrutering zijn immers onlogisch en vaag. Zo is het niet geloofwaardig dat, mochten er al die jaren al jongeren uit de madrassa gerekruteerd worden, verzoeker, noch iemand van zijn familie dit zouden hebben doorgehad en houdt het ook geen steek dat verzoekers familie hem jarenlang naar de madrassa zou hebben laten gaan, wetende dat er twee- of driewekelijks jongeren werden meegenomen door de taliban en dat de *jihad* er onderwezen werd. Het is hierbij ook opmerkelijk dat verzoeker gerekruteerd ging worden, maar dat de rest van zijn familie, waaronder de zonen van zijn maternale oom die ongeveer even oud zijn en die samen met verzoeker naar de madrassa gingen, veilig zou zijn. Verder (c) wordt nog opgemerkt dat verzoeker in Griekenland vermeldde dat de taliban dreigbrieven stuurden naar zijn huis en school, terwijl hij hierover niets vermeldde ten aanzien van de Belgische asielinstanties. In zoverre verzoeker als basis voor zijn ingeroepen vervolgingsvrees of reden voor rekrutering verwijst naar de beweerde ontvoering van zijn vader door de taliban toen hij een jong kind was en stelt dat zijn beweerde broer het land verliet omdat hij problemen had met de taliban (d), wordt gesteld dat verzoeker niets verder kan vertellen over de beweerde ontvoering van zijn vader, dat de vluchtelingenstatus in 2013 aan de beweerde broer werd geweigerd omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn rekruteringsverhaal en dat hij geen enkel nieuw licht werpt op de geloofwaardigheid van de door zijn beweerde broer aangehaalde feiten. Dat verzoeker zich niets zou herinneren van zijn broer en van de gebeurtenissen die zich toen hebben afgespeeld en hij zich daar in de daaropvolgende jaren in het geheel niet over informeerde, terwijl deze gebeurtenissen zijn leven danig beïnvloed zouden hebben, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen en versterkt nog de reeds aangehaalde twijfels over zijn identiteit.

2.3.7.2. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze motieven worden door de Raad bijgetreden. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

Door zich in het verzoekschrift louter toe te spitsen op algemene informatie omtrent rekrutering, dan wel benadering door de taliban en erop te wijzen dat de taliban de zogenaamde '*night letters*' gebruiken om mensen te waarschuwen, te bedreigen en om hen voor zich te winnen en hierbij aan te stippen dat er onenigheid bestaat omtrent de betekenis van 'gedwongen rekrutering', laat verzoeker na de concrete motieven in de bestreden beslissing omtrent de voorgehouden gedwongen rekrutering in de door hemzelf geschetste context te weerleggen of te ontkrachten. Met een loutere verwijzing naar algemene informatie en zijn algemeen betoog aangaande de contextualisering van de rekrutering slaagt hij er geenszins in de bovenstaande bevindingen te verklaren of te weerleggen en de ongeloofwaardigheid van zijn eigen verklaringen inzake de geopperde gedwongen rekruteringspoging te herstellen en gaat hij volstrekt voorbij aan de motieven in zijn individuele zaak. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwisten dat de taliban methodes van intimidatie en bestraffing gebruiken om burgers te dwingen zich naar hun richtlijnen te schikken. Het gaat er *in casu* evenwel om dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hijzelf door de taliban werd benaderd om zich bij hen te voegen, in de door hemzelf geschetste omstandigheden. Verzoekers tracht met zijn betoog een andere wending te geven aan zijn verklaringen omtrent zijn individuele rekrutering, doch dit kan niet overtuigen. Door te wijzen op informatie over een praktijk van de taliban in Maidan Wardak waarbij zogenaamde '*night letters*' worden gebruikt, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban hem in de provincie Nangarhar probeerden te rekruteren. De loutere omstandigheid dat de taliban de bevolking voor zich trachten te winnen via dergelijke '*night letters*' doet trouwens geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de objectieve landeninformatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker bezwaarlijk door de taliban als een betrouwbare rekrutator kan worden beschouwd vermits zij eerder zijn vader zouden hebben ontvoerd en ook tevergeefs één broer zouden hebben pogen te rekruteren, zodat zij van verzoeker geenszins loyaliteit jegens hen zouden kunnen verwachten. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden gedwongen rekruteringspoging vanwege de taliban jegens hem.

Verzoekers verwijzing naar informatie van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties dat de nieuwe talibanregering momenteel duizenden jongens/mannen aan het opleiden en rekruteren is in kader van de gevechten tegen ISKP en het NSF is voorts niet dienstig, nu het hierbij niet blijkt te gaan om gedwongen rekrutering en het bovendien gaat om een ander tijdperk, met name na de machtsovername door de taliban. De Raad merkt in dit verband verder op dat uit landeninformatie, bijgebracht door de verwerende partij in haar aanvullende nota, blijkt dat het risico op gedwongen rekrutering door de taliban over het algemeen klein is (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023, p. 63). In deze landeninformatie wordt er

gewezen op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond. Verzoeker toont geenszins aan dat zijn profiel onder voormelde elementen valt, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker, die thans meerderjarig is, toont immers niet aan te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden en blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie.

2.3.7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat het verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.7.4. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift voorts op een vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn verblijf in een westers land en refereert hierbij naar algemene landeninformatie en naar 's Raads rechtspraak om zijn betoog te staven. In zijn aanvullende nota d.d. 6 mei 2024 gaat hij, naast het verwijzen naar bijkomende algemene rapporten en rechtspraak van de Raad, in op bepaalde factoren die volgens hem als risico verhogend kunnen worden beschouwd.

2.3.7.4.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, Migracijos departamentas, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip 'politieke overtuiging' vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A./ Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), pt. 36-37 en 46, 49).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer

algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip 'godsdienselijke overtuiging' en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X/International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

2.3.7.4.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten (zo niet kunnen zij hun licentie verliezen), is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke

leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het ‘*Algemeen Ambtsbericht*’ wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de-factorechtbank* in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bv. door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*,

wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het ‘Algemeen Ambtsbericht’ is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het ‘Noorse Landinfo’ benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de-facto* autoriteiten het land besturen. Er is een grote

variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enz.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA, *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023, p. 96-100).

2.3.7.4.3. Ondanks het feit dat verzoeker in april 2018 op veertienjarige leeftijd Afghanistan verliet, gelet op zijn niet-betwiste geboortedatum en zijn verklaring twee jaar onderweg te zijn geweest, hij op 5 april 2020 in België is aangekomen, en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die op heden twintig jaar oud is, spreekt Pashtou en ook Dari (administratief dossier, ‘verklaring betreffende procedure’ en notities persoonlijk onderhoud, p. 7) en verklaarde verder dat hij in Afghanistan vier tot vijf jaar naar school en naar de madrassa ging (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). In de

bestreden beslissing wordt op goede gronden overwogen, en verzoeker brengt hier geen enkel dienstig verweer tegenin, dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn familiaal netwerk in Afghanistan en dat er een ernstige indicatie is dat hij middels de voorgelegde taskara een poging tot identiteitsfraude ondernam. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeker, die aangaf tot aan zijn vertrek in Nangarhar in het huis van zijn maternale oom te hebben gewoond samen met zijn moeder, twee broers, zus, maternale oom, diens vrouw en vier kinderen, verklaarde één of twee keer per maand via *WhatsApp* contact te hebben met zijn familie (*ibid.*, p. 7-8), zodat er, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan en in zijn regio van herkomst nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart van Pashtoun-origine te zijn, de dominante etnie in Afghanistan en in zijn regio van herkomst, Nangarhar (EUAA, “*Afghanistan. Security Situation*”, augustus 2022, p. 156), na de machtsovername. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, na een afwezigheid van zes jaar en een verblijf van vier jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familiaal netwerk informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, en naar de concrete toepassing van de talibannormen in zijn regio van herkomst. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context, ook al is hij reeds zes jaar geleden vertrokken.

In zijn aanvullende nota wordt gepoogd een concrete invulling te geven aan verzoekers leven in België. Er wordt gesteld dat hij zich in België heeft geïntegreerd, OKAN-lessen volgde en dat hij het Nederlands erg goed beheerst. Naast het OKAN-onderwijs en verschillende taallessen, waarvan certificaten worden neergelegd, zou verzoeker verschillende opleidingen hebben gevolgd zoals technische werkzaamheden sanitair, hout en ruwbouw; onderhoud fietsen; borden en harde luxe; digitale informatie en werk zoeken. Tot aan de zomer van 2023 zou verzoeker onderwijs op verschillende manieren hebben gevolgd en hij volgde ook de lessenreeks Mind-Spring@Work, waarvan hij een attest ter staving toevoegt. Verder wordt gewezen op de verschillende vakantie- dan wel studentenjobs die verzoeker heeft uitgeoefend, op zijn grote interesse in boksen en voetballen, op zijn netwerk van vrienden van verschillende etnische achtergronden – vooral niet-Afghanen – en de nauwe contacten met zijn broer, die sinds 2012 in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft. Gedurende verzoekers minderjarigheid fungeerden zijn broer en gezin als pleeggezin, zo stelt de aanvullende nota nog.

De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker school heeft gelopen en Nederlands heeft geleerd, zowel op school als buiten de schoolmuren, en verschillende opleidingen heeft gevolgd, zoals deels moet blijken uit het bijgebrachte rapport voor het schooljaar 2020-2021 en de (deel)certificaten van de opleiding Nederlands tweede taal richtgraad 1 uit 2022 en het diploma waaruit blijkt dat verzoeker eind 2021 succesvol het programma Mind-Spring@Work heeft gevolgd (aanvullende nota verzoeker, stukken 8-11), weliswaar lovenswaardig is en aantoont dat hij zich in zekere mate de eerste jaren van zijn verblijf heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het school lopen in het verleden, het in enige mate beheersen van een landstaal en de verdere loutere doch geenszins gestaafde blote beweringen dat hij studenten- en vakantiejobs heeft gedaan, vooral sociale contacten met niet-Afghanen heeft en tijdens zijn minderjarigheid door zijn broer en diens gezin werd opgevangen, bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Dit kan evenmin blijken uit het feit dat hij in zijn vrije tijd bokst en voetbal speelt. Verzoeker toont evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. De Raad benadrukt hierbij dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, zoals onder meer via scholing, relaties, tewerkstelling en sportactiviteiten, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Overigens dient te worden vastgesteld, zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn aanvullende nota, dat hij de afgelopen periode veel alcohol geconsumeerd heeft en ook hasj heeft gebruikt en dat hij met foute vrienden

begon op te trekken waardoor hij gerechtelijk in de problemen raakte en in vechtpartijen verwickeld raakte. De Raad stipt aan dat uit de tweede aanvullende nota van de verwerende partij van 8 mei 2024 blijkt dat uit een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 juni 2023 volgt dat verzoeker op 22 juni 2023 opgesloten is in de gevangenis van Turnhout, onder aanhoudingsmandaat, voor feiten van moord, poging tot misdrijf en bedreigingen. In de aanvullende nota van verzoeker wordt gesteld dat hij in 2023 onder elektronisch toezicht heeft gestaan in het kader van zijn voorlopige hechtenis en dat verzoeker zich momenteel zou herpakt hebben en gemotiveerd naar een passende job zoekt. De Raad stelt evenwel vast dat hieromtrent niet de minste nadere toelichting dan wel invulling wordt gegeven en dat verzoeker hierover niet verder bevraagd kon worden ter terechtzitting aangezien hij niet in persoon aanwezig was. De voor verzoeker aanwezige advocaat verduidelijkte ter terechtzitting, evenwel zonder enig begin van bewijs, dat verzoeker onterecht beschuldigd was, dat hij inmiddels terug vrij is en niet langer onder elektronisch toezicht staat. Wat er ook van zij, de Raad wijst erop dat, niettegenstaande verzoeker op minderjarige leeftijd bij aankomst in België zich inspande om zich te integreren in de Belgische samenleving, dit naderhand niet langer het geval bleek te zijn, gelet op zijn aanraking met het gerecht. Los van de strafuitvoeringsmaatregelen die dienaangaande zouden zijn genomen, maar waarvan geen enkel begin van bewijs voorligt, duidt verzoekers gedrag alleszins niet op een aanname van de alhier geldende normen en waarden. Dat hij zich momenteel herpakt zou hebben en erg gemotiveerd is om het beste van zijn leven te maken, kan, bij gebrek aan nadere toelichting dan wel enige staving, verder niet zomaar voor waar genomen worden.

Verzoeker wijst nog op een tatoeage op zijn arm, waaruit blijken de bij de aanvullende nota neergelegde foto een wapen staat afgebeeld, een soort Kalasjnikov zoals de advocaat ter terechtzitting specificeert. Verzoeker is van mening dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan niet steeds in staat zal zijn om deze tatoeage constant te verbergen.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de beschikbare landeninformatie (zie bijvoorbeeld het in de EUAA *"Afghanistan: Country Guidance"* van januari 2023 vermelde EASO COI: *"Afghanistan. Individuals targeted under societal and legal norms"* van december 2017 (p. 26-27)) blijkt dat er, althans vóór de machtsovername door de taliban in augustus 2021, binnen de Afghaanse samenleving een traditie van tatoeëren onder sommige groepen bestond, hoewel permanente tatoeages over het algemeen als on-islamitisch worden beschouwd en in de islamitische wet verboden zijn. Ondanks het feit dat tatoeages door velen slecht worden bekeken en vaak als on-islamitisch worden gezien, zijn deze desondanks aanwezig in de Afghaanse samenleving en was er geen sprake van een veralgemeende vervolging van mensen met tatoeages. De tatoeage van verzoeker op zijn arm is een wapen, wat op het eerste gezicht geen obsceen of voor de taliban bijzonder aanstootgevend afbeelding betreft. Verder blijkt dat verzoekers tatoeage zich bevindt op een te verbergen plek op verzoekers lichaam, met name op de onderarm. Uit verzoekers verklaringen, het verzoekschrift en zijn aanvullende nota blijkt nergens dat verzoeker de tatoeage op zijn bovenarm heeft laten aanbrengen vanuit een oprechte religieuze of politieke overtuiging, noch dat de tatoeage dermate essentieel is voor het behoud van zijn morele integriteit of identiteit. Er kan dan ook in alle redelijkheid van verzoeker worden verwacht dat hij afstand doet van dit uiterlijk kenmerk en stappen onderneemt om de door hem aangebrachte lichaamsversiering te bedekken met bijvoorbeeld kledij, een sjaal of een pleister, of zelfs al dan niet medisch te laten verwijderen indien hij hierdoor ernstige problemen vreest met de taliban of de gemeenschap in zijn land van herkomst.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Waar verzoeker nog stelt dat de commissaris-generaal het risico bij terugkeer op basis van zijn verblijf niet voldoende heeft onderzocht, wijst de Raad erop dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 15 juni 2022, en dus reeds geruime tijd na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, geen vrees voor vervolging op grond van zijn louter verblijf of (gepercipieerde) verwestering heeft aangehaald en hij in de loop van de procedure voor de Raad over de mogelijkheid beschikt om nieuwe elementen aan te brengen, maar dat uit de bovenstaande analyse is gebleken dat hij geen (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding aannemelijk heeft gemaakt. Waar in het verzoekschrift wordt gewezen aan het gebrek aan bijstand van een advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad erop dat het aan een verzoeker om internationale bescherming, daarin bijgestaan door zijn voogd indien het een minderjarige betreft, toekomt om in zijn verdediging te voorzien. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* aan het begin van het onderhoud aan verzoeker vroeg of het klopt dat hij geen advocaat heeft, waarop deze antwoordde dat hij een advocaat had bij zijn eerste interview, maar niets meer van hem weet sindsdien en dat deze verdwenen is. De *protection officer* gaf verzoeker vervolgens de raad om er zo snel mogelijk één te zoeken mocht hij er later één nodig hebben (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Het gebrek aan bijstand van een advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud weerhield verzoeker er evenwel niet van om op volwaardige wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud, dat blijken een lezing van de notities ervan een normaal verloop kende en tijdens hetwelk verzoeker omstandig

kon antwoorden op de gestelde vragen waarvan hij duidelijk de strekking begreep. Op het einde van het persoonlijk onderhoud, gevraagd of hij alles heeft kunnen vertellen wat hij wou vertellen en of hij de vragen goed begrepen had, antwoordde verzoeker bevestigend (*ibid.*, p. 18). Verzoeker werd ten andere ook specifiek gevraagd wat hij zou vrezen in geval van een terugkeer naar Afghanistan en of het daar nu anders is sinds de taliban de macht hebben over het gehele land. Verzoeker antwoordde hierop dat hij niets weet over de huidige situatie in Afghanistan omdat hij er niet meer woont en hij het niet vroeg aan zijn familie en voor het overige wees verzoeker op geen enkel moment naar een vrees bij terugkeer om redenen andere dan de door hem aangehaalde, doch niet geloofwaardig bevonden, vluchtmotieven (*ibid.*, p. 11).

Wat betreft de bij zijn aanvullende nota toegevoegde stukken in verband met het e-mailverkeer met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade te Brussel, het standpunt van Buitenlandse Zaken over het hervatten van de afgifte van paspoorten door de Afghaanse ambassade, het attest van de Afghaanse ambassade en de briefwisseling met de Dienst Vreemdelingenzaken (stukken 2-5), alsook verzoekers betoog dat hij niet beschikt over geldige Afghaanse reisdocumenten, dient het volgende worden opgemerkt. Vooreerst wijst de Raad erop dat in de COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de taliban*" van 14 december 2023, waarnaar in de eerste aanvullende nota van de verwerende partij wordt gerefereerd, wordt gesteld dat medewerkers van de Afghaanse ambassade in Brussel in januari 2023 bevestigden dat hun consulaat geen nieuwe paspoorten uitreikt, maar wel de geldigheid van verlopen paspoorten met vijf jaar kan verlengen. Het door verzoeker aan zijn aanvullende nota toegevoegde attest van de *Embassy & Mission of the Islamic Republic of Afghanistan*, Brussels, van 2 mei 2023 bevestigt dit nu hieruit blijkt dat deze ambassade het uitreiken van paspoorten nog steeds opschort tot nader order. Er ligt geen informatie voor waaruit zou kunnen blijken dat dit heden zou zijn hernomen. Verzoekers verwijzing naar een scenario waarbij hij zou moeten reizen met een paspoort uitgereikt door een ambassade die nog steeds trouw is aan de voormalige Afghaanse regering, is hoe dan ook niet dienstig.

Voor zover verzoeker enerzijds stelt dat de Afghaanse ambassade in Brussel, indien deze opnieuw documenten zou afleveren, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, en anderzijds dat, waar de Afghaanse ambassade geen Afghaanse reisdocumenten kan afleveren en in geval van identificatie van de betrokkene door de Afghaanse ambassade, een Europese *laissez-passer* van de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene de mogelijkheid zal geven om naar Afghanistan te reizen, werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer in de negatieve aandacht zal komen omwille van zijn verblijf en activiteiten in België, zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer om die reden bij aankomst in de luchthaven of in zijn dorp geïnterviewd zal worden. Dat hij op zijn bovenarm een tatoeage heeft doet, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt gesuggereerd, aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk, gelet ook op wat hierover reeds is gesteld.

Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker louter omwille het gebruik van een reisdocument, waaruit eventueel een verblijf in Europa zou kunnen afgeleid worden, vervolging zou riskeren. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort, dan wel een Europese *laissez-passer*. Verzoekers betoog, dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer – waarbij hij tevens wijst op het arrest met nummer 282 473 van de Raad van 22 december 2022 – volstaat tot slot niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden.

Verder kan uit de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer niet blijken dat terugkeer voor iemand als verzoeker, die geen specifiek profiel heeft, in regel problematisch is. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, dient opgemerkt te worden dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban* autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont echter niet aan dat hij over een dermate specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïnterviewd bij deze controleposten. Waar verzoeker in het algemeen wijst op de vrees voor controle van zijn *smartphone* aan een *checkpoint* en op de risico's bij controle van zijn sociale mediaprofielen, stelt de Raad vast dat hij verklaarde *Facebook*, *WhatsApp* en *Snapchat* te gebruiken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Uit de landeninformatie blijkt niet dat het hebben van een *Facebook*-, *WhatsApp*- of *Snapchat*-profiel zonder meer een risico op vervolging met zich meebrengt. Hoewel internationale media berichten dat de taliban

reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij door het loutere feit dat hij accounts heeft op bepaalde sociale media dreigt gevisieerd te worden. Hij toont ook geenszins aan dat de inhoud van zijn sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor zijn identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of de volledige account(s) en verder ook eventuele foto's of muziekbestanden en dergelijke te verwijderen. Er liggen verder ook geen indicaties voor dat de taliban op heden kennis zou hebben van de activiteiten van verzoeker op sociale media.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit een ruraal gebied in het district Kama van de provincie Nangarhar waar enkel Pashtounen wonen, waar ISKP historisch gezien steeds sterk stond, na de machtsvername door de taliban in het algemeen een heropleving maakte en thans zeer actief zou zijn, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat verschillende Afghaanse groepen, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e Taliban Pakistan, en het Haqqani-netwerk, actief zijn in Nangarhar. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Wat betreft verzoekers uitgebreid betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen en de onvoorspelbaarheid van de handhaving van wetten en regels, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Bovendien wijst de Raad er nog (maals) op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als 'verwesterd' te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een twintigjarige man die vier jaar in België is, in Afghanistan vier tot vijf jaar naar school is gegaan en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.3.7.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent, waarbij wordt geconcludeerd dat zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet geloofwaardig zijn en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele

beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door de commissaris-generaal worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Waar hij nog betoogt dat hij zich in een kwetsbare situatie bevindt bij terugkeer naar Afghanistan aangezien hij na zijn verblijf in België zal worden gezien als verwesterd, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven werd uiteengezet en waaruit blijkt dat verzoeker een (toegeschreven) verwestering niet aannemelijk maakt. Waar hij verder oppert dat zijn broer gehandicapt is, meer nood heeft aan sociale en medische zorgen hetgeen hij momenteel niet kan verkrijgen en wat ertoe leidt dat het gezin kwetsbaarder is op socio-economisch vlak, stipt de Raad aan dat verzoeker hiermee niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer zou kunnen rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Ten andere, tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan dat zijn familie in Afghanistan voldoende geld heeft en dat hun leven in orde is en dat zijn broer die in België verblijft hen onderhoudt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9).

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift kan niet anders doen besluiten.

Verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest “S.H.H.” van het EHRM. Er is immers niet langer een functionerende centrale regering aanwezig nu het land volledig onder controle staat van een islamitische groepering. Daardoor zou de huidige situatie eerder vergelijkbaar zijn met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM. Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest *Sufi en Elmi*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *Sufi en Elmi* wel het geval was. Tevens wordt in het arrest *Sufi en Elmi* nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *Sufi en Elmi* werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Waar verzoeker te dezen nogmaals verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813, dient andermaal te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te

voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dat zijn familie het heel moeilijk heeft, vermag dit op zich niet aan te tonen.

2.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "Afghanistan: Country Focus", december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, "Afghanistan: Country Focus", december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62, en UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814) slachtoffers te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft

van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakte gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is, gelet op de informatie, opgenomen in de EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad merkt op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Daarenboven stelt de Raad, gelet op de bovenstaande vaststellingen onder 2.3.6.4., vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden bewijst door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 7 mei 2024 kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota verwijst, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Waar verzoeker nogmaals verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient te worden herhaald dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.8.4. Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal

uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS